

Енес Халиловић

У ХЛАДУ МАСЛИНЕ

САМОНИКЛИ

Изненадио ме шипурак у башти
И његов плод који је кренуо к небу
(Римљани кажу да је трновит пут до звијезда).

Стидљива биљка,
Не тражи да се залије
Ни да се окопа
А никла, незвана,
И пробила стабло између бусике и камена.

Овако и писцима слутимо коријен
Тек кад им плодови зрију.

ИМАЊЕ КРАЈ ТИБУРА

*Који мно̀го желе, недос̄таје им мно̀го.
Хорације*

Ваљда нема никога ко није изговарао молитве
Па ипак, не знам никога ко је тражио бољу памет.

У молитвама и новац шушка,
Дјечак не тражи здравље,
Старац не моли за младост.

Па најзад, покажите ми тог писца
Који би од Хорација Флака
Потражио тему
Ал не и Мецену.

ЛЕГЕНДА О ХЕРОИНИ

Такав је био вођа кинеске револуције
Мао Цедунг.

Поведе 86 хиљада војника
На велики марш.

И прегазише 12 провинција,
18 планинских вијенаца и 24 ријеке.

И добише више од триста битака.

Вођа је током великог марша
носио 2 ђебета, неколико књига и мушему,
А 370 дана јахао је на једној кобили.

Кад га, на крају, упиташе како је издржала,
Вођа рече:

*Прије њоласка смо јој сакрили ждријебе
Још би она мо̀гла да га њтражи.*

СЛУЧАЈ

Позајмих књигу од њега
А на унутрашњој корици, на крају књиге,
Открих писца.

И он ми признаде да никад није објавио
И да пише само на задњим корицама дебелих књига.

Жели да га нађе само онај који га не тражи

И то у 1002. ноћи Шехерзаде
Или на ушћу Тихог Дона
Или тек на Итаки.

ДОШАВШИ ПОНОВО У ДОБРЕ ВОДЕ

*... зашто није мој сјај никада није зависио
од партијске власте или положеја...
Тито Папракије*

Видим, обала није као прошле године.

Ударало је море
И одгризло од обале колико му треба.

Кад би знало то море,
Кад би знало
Колико мене за годину нема

Слутило би
Шта је мене ударало

вал по вал
кал по кал.

СМОКВА И МАСЛИНА И ГОРА СИНАЈСКА

Данас, у хладу поезије
Читам маслину,

И мислим на дан
Кад сам

У хладу маслине
Листао поезију.

СУСПРЕТ

У овом времену које име пешчаник у облику човјека,
По језику који ме од шале одвлачи на пучину,
На полуострву које виси и одавно плеснима црта заставе,
Под вјетром који зачешљава главу и веје црне зубе и шупље,
на великом копну које дрхти на великој води и утапа се,
на овом свијету чији се служебни часовник окреће супротно од
њега самог

Срео сам човјека
Који ме питао шта могу да учиним за њега.

Рекох, могу да ти опростим
Сво зло које нисам видио ни окусио,

Остало журим да заробим у поезију.

Па и ја сам заробљен, рече он,
Зовем се Орфеј
И сваки који ме сретне мора о мени да пјева.

Потом је отишао низ поља.

Кад га угледаше жетеоци – бацише српове
И проломи се славље.

Али још нико није чуо његове елегије.
Зато је варљива поезија.